

сж дали първите български борци за свободата и първите български талантиви писатели. Това е вѣрно, и биографа сполучливо се е въс ползувалъ отъ тѣзи факти за да докаже, че Ботевъ се е родилъ въ едно отъ тѣзи нѣколко мѣста на България, които сж били гнѣзда на „народнитѣ хайдуци“. Въ нѣколкото реда, които посвѣщава автора за родното село на Ботева, проглежда се силното желание на биографа да докаже, че той, Ботевъ, е роденъ въ „хайдушко село,“ но немѣлъ да се воспользува, види се по незнание, отъ прѣданието (легендата), което сжществува за *Алтѣжнѣ-Калоферѣ*. Отъ незнание на това прѣдание биографа се напрѣга да изопачава историята на *хайдушкото село Калоферѣ*. — Изопачилъ е легендата, като е допустналъ, че градеца *Алтѣжнѣ-Калоферѣ* е сжществувалъ въ днитѣ, когато България е паднала подъ турското иго; а това не е вѣрно. Съгласно прѣданието за основанието на Калоферѣ излиза, че срдно-горски градецъ е основанъ 200 години послѣ паданието на Българското царство; че основателя му е нѣкой си хайдукъ Алтѣжнѣ Калеферѣ, или *Калеферѣ-войводи*, който прѣдвождалъ чета народни хайдуци, която е върлувала лѣтно врѣме по Едерненскитѣ кѣрица и Цареградскитѣ друмица; зимно врѣме е зимувала въ лѣсоветѣ на сегашния градецъ Калоферѣ. *Калеферѣ-войвода* открадналъ жена си отъ Сопотъ; сжщо и другаритѣ му, народни хайдуци, откраднали женитѣ си отъ Сопотъ задомили се; направили си постоянни жилища, и така сж основали (тогава) хайдушкото село *Калоферѣ*. Прѣданието показва още и гроба на основателя *Алтѣжнѣ-Калеферѣ* — показва на единъ дългъ гробъ, който се намира и днесъ въ землището на Калоферската община. Това прѣдание бѣше най-подходяще за да удовлетвори силното желание на биографа, „че въ Ботева има хайдушка жилка.“

Биографа се е потрудилъ да хвърли свѣтлина върху епохата, въ която се е родилъ и развилъ Христо Ботевъ, но вмѣсто историческа, той е хвърлилъ фейлетонна свѣтлина. Послѣ тази свѣтлина, прѣду прѣждава младитѣ си читатели, да се не полжкатъ подиръ авантюритѣ на Ботева и го взематъ за ржководящи образецъ въ живота си, защото само на гениитѣ е позволено да водятъ такъвъ животъ, какъвто е водилъ Ботевъ; че обикновеннитѣ смъртни трѣбва да живѣятъ по обикновенному. Това прѣдупрѣждение е на мѣстото си и на врѣмето си; ако биографа не бѣше го направилъ, то ние щѣхме да го обвинимъ въ неосторожностъ къмъ младото поколѣние. Защо? Защото мнозина отъ нашитѣ гимназисти-фантазиори ще си въобразятъ, че тѣ сж Ботевци, ще пожелаатъ да повтарятъ венчикитѣ ботевски авантюри, да пишатъ стихотворения по кирливитѣ маси на паршивитѣ механи, и щѣха да ходятъ не мили не драги по улицитѣ и кръчмитѣ съ идея-фиксирани главички.

Въ края на „вмѣсто прѣдисловието“ си биографа съобщава отъ гдѣ е доставилъ документитѣ, какъ е събиралъ фактитѣ и какъ гледа на биографическия си опитъ.

„Вмѣсто прѣдисловието“ като всеки бързо надрасканъ фейлетонъ, неудовлетворява както читателитѣ, така и самия биографъ, който е искалъ въ общи черти да прѣдстави образа на Ботева. По нашему,